

Postanowienie z dnia 6 marca 2006 r.

II PZ 2/06

Wykładając art. 370¹ k.p.c., należy mieć na względzie art. 176 ust. 1 Konstytucji, wyrażający zasadę co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego, a także, że ewentualne niedokładności, szczególnie w zakresie przedstawienia zarzutów apelacji i ich uzasadnienia (art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.), mogą zostać wyjaśnione w toku rozprawy apelacyjnej, w trakcie której przedstawiony jest stan sprawy, w tym zarzuty i wnioski apelującego (art. 377 k.p.c.). Odrzucenie apelacji sporządzanej przez fachowego pełnomocnika, może mieć miejsce tylko wtedy, gdy określone w art. 368 § 1 pkt 1-3 i 5 k.p.c. wymagania w ogóle nie zostały spełnione, co uniemożliwia identyfikację jej przedmiotu, zarzutów i granic zaskarżenia.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 marca 2006 r. sprawy z powództwa Władysława P. przeciwko Bogumile M. o zapłatę, na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 sierpnia 2005 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2005 r. [...] Sąd Apelacyjny w Gdańsku odrzucił apelację pozwanej Bogumiły M. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 16 maja 2005 r., którym Sąd ten zasądził od pozwanej na rzecz powoda Bogusława P. kwoty 9.813,13 zł tytułem wynagrodzenia za pracę, 20.271,32 zł tytułem wyrównania diet za podróże zagraniczne oraz kwotę 566,31 zł tytułem ekwiwalentu za odzież roboczą i pranie, oddalając dalej idące powództwo i orzekając o kosztach postępowania.

W apelacji od tego wyroku pozwana, dochodziła jego zmiany „w części poprzez uchylenie wyroku w pkt 1a, 1b i oddalenie powództwa w tej części, zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 4 poprzez obciążenie kwotą 788,28 Skarbu Państwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję, ewentualnie o uchylenie wyroku w wymienionych wyżej punktach i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji”. Jako podstawy apelacji pozwana wskazała naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 58 i 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 233, 244 § 1 i 245 k.p.c.

W uzasadnieniu przytoczyła we fragmentach stan faktyczny sprawy, nie odnosząc się szczegółowo do wskazanych podstaw zaskarżenia, zaś znaczna część apelacji, zawierała uzasadnienie nieprzystające do okoliczności sprawy, stanowiąc wyraźnie fragment pisma procesowego w innej sprawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, apelacja nie spełniła warunku określonego w art. 368 § 1 pkt 3 k.p.c., a brak ten ma charakter nieusuwalny, „wobec sporządzenia apelacji przez fachowego pełnomocnika”, powodując skutek w postaci odrzucenia apelacji na podstawie art. 370¹ k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie, skarżąca przyznała, „że wskutek nie dających się wyjaśnić okoliczności trzecia strona pisma (apelacji) i to tylko egzemplarza przekazanego Sądowi zawierała uzasadnienie z innego pisma nie stanowiącego w tym wypadku logicznej ciągłości uzasadnienia”, niemniej jednak podniosła, iż mimo tego przynajmniej częściowo w apelacji uzasadniono wskazane w niej zarzuty. Na tej podstawie wniosła o jego uchylenie i przekazanie apelacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 368 § 1 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto między innymi zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części (pkt 1), zwięzłe przedstawienie zarzutów (pkt 2), uzasadnienie zarzutów (pkt 3) oraz wnioski o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia (pkt 5). W sytuacji, gdy apelację składa sama strona, wskazane wyżej braki tego pisma, podlegają uzupełnieniu na wezwanie sądu, natomiast w sytuacji gdy nie są one spełnione w apelacji sporządzonej przez adwo-

kata lub radcę prawnego (fachowego pełnomocnika), sąd pierwszej instancji odrzuca środek odwoławczy bez wzywania do usunięcia tych braków (art. 370¹ k.p.c.). Wymogi jakim winna odpowiadać apelacja, niewątpliwie zmierzają do usprawnienia postępowania apelacyjnego, niemniej jednak nie mogą być traktowane w sposób zbyt formalistyczny, uniemożliwiający w istocie merytoryczne rozpoznanie sprawy. Wykładając ten przepis należy mieć na względzie art. 176 ust. 1 Konstytucji, wyrażający zasadę co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego, a także świadomość, że ewentualne niedokładności, szczególnie w zakresie przedstawienia zarzutów i ich uzasadnienia (art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.) mogą zostać wyjaśnione w toku rozprawy apelacyjnej, w trakcie której przedstawiany jest stan sprawy, w tym zarzuty i wnioski apelującego (art. 377 k.p.c.). Innymi słowy odrzucenie apelacji sporządzonej przez fachowego pełnomocnika, może mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdy określone w art. 368 § 1 pkt 1-3 i 5 k.p.c. wymogi w ogóle nie zostały spełnione, co w istocie właściwie uniemożliwia identyfikację przedmiotu, zarzutów i granic zaskarżenia. W ocenianej sprawie, składająca apelację niewątpliwie spełniła ogólne wymogi, którym to pismo procesowe winno odpowiadać, zawarła także oznaczenie zaskarżonego wyroku, wskazując jego zakres, przytoczyła również zarzuty, oraz wnioski apelacyjne, a także - wbrew ocenie Sądu Apelacyjnego - w części uzasadnienie zarzutów. Niewątpliwie dalsza część apelacji nie przystawała do okoliczności sprawy, świadcząc o - co najmniej - nonszalancji pełnomocnika, niemniej jednak nie może być to potraktowane jako brak uniemożliwiający rozpoznanie tego środka uzasadniającego jego odrzucenie.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

=====